

საქმე №1210100118002576672

საქმე №1-----

გ ა ნ ა ჩ ე ნ ი **საქართველოს სახელით**

31 ოქტომბერი 2018 წელი
თბილისი

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატა

მოსამართლე ნინო სანდოძე

სხდომის სახე – ზეპირი მოსმენის გარეშე.

მსჯავრდებული – ვ-----ი, დაბადების თარიღი: 1-----, საქართველოს მოქალაქე, პირადი ნომერი 1-----, ნასამართლობის არ მქონე, არასრული საშუალო განათლების მქონე, დაოჯახებული, რეგისტრირებული: გ-----, ფაქტობრივად მცხოვრები: ს-----

კვალიფიკაცია:

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 11¹,151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტი.

სასჯელი:

თავისუფლების აღკვეთა 06 (ექვსი) თვის ვადით, რაც საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 63-ე მუხლის საფუძველზე ჩაეთვალა პირობით, ხოლო იმავე კოდექსის 64-ე მუხლის თანახმად, გამოსაცდელ ვადად დაუდგინა 01(ერთი) წელი.

აღწერილობით-სამოტივაციო ნაწილი:

მხარეთა პოზიციები:

ს-----ი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა სახელმწიფო ბრალმდებელმა შ-----მა. წარმოდგენელი სააპელაციო საჩივრით აპელანტმა მოითხოვა პირველი ინსტანციის სასამართლოს მიერ ვ-----ის მიმართ დანიშნული სასჯელის

დამძიმება, შემდეგ გარემოებათა გამო: აპელანტს მიაჩნია, რომ დანიშნული სასჯელი ღმობიერია და ვერ უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნების შესრულებას. სასჯელის დანიშვნისას სასამართლომ მხედველობაში არ მიიღო ის გარემოება, რომ დაზარალებულსა და მსჯავრდებულს შორის არის მუდმივი კონფლიქტი, ისინი არ შერიგებულან და არსებობს ვ-----ის მხრიდან გერის მიმართ ძალადობის განმეორების საფრთხე. ასევე აპელანტს გასათვალისწინებლად მიაჩნია, ის გარემოება, რომ ვ-----მა ძალადობრივი დანაშაული ჩაიდინა არასრულწლოვნის მიმართ და ოჯახში მყოფი სხვა არასრულწლოვნების თანდასწრებით. აღნიშნული ხელყოფს, როგორც დაზარალებულის ასევე სხვა არასრულწლოვანთა საუკეთესო ინტერესებს და საფრთხეს უქმნის მათ ნორმალურ ფსიქოლოგიურ განვითარებას. ყოველივე აღნიშნულის გათვალისწინებით ვ-----ის მიმართ გამოყენებული უნდა იქნეს უფრო მკაცრი სასჯელი.

ბრალდების მხარის სააპელაციო საჩივარზე დაცვის მხარის მიერ წარდგენილი იქნა შესაგებელი, რითაც მსჯავრდებულის ინტერესების დამცველმა ადვოკატმა გ-----იამ მხარი არ დაუჭირა წარმოდგენილ სააპელაციო საჩივარს და ითხოვა გასაჩივრებული განაჩენის უცვლელად დატოვება, იმ მოტივით რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ ვ-----ს დაუნიშნა სამართლიანი სასჯელი, რისი შეცვლის საფუძველიც არ არსებობს.

სასამართლომ დაადგინა:

ვ-----მა ჩაიდინა ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ სიცოცხლის მოსპობის მუქარა, როდესაც იმას, ვისაც ემუქრებიან, გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში, ჩადენილი წინასწარი შეცნობით არასრულწლოვნის მიმართ, რაც გამოიხატა შემდეგში:

2018 წლის 30 მაისს, დაახლოებით 21:00 საათზე, სიღნაღის რაიონის სოფელ ძ-----ში მდებარე ბ-----ის საცხოვრებელი სახლის მისაღებ ოთახში, ვ-----მა საყოფაცხოვრებო საკითხებზე წარმოშობილი კონფლიქტის დროს, დანის დემონსტრირებით, სიცოცხლის მოსპობის მუქარა განახორციელა თავისი არასრულწლოვანი გერის - 16 წლის ნ-----ის მიმართ, რის შედეგადაც ამ უკანასკნელს გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში და მიადგა მორალური ზიანი.

ქმედების სამართლებრივი აღწერა:

საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 297-ე მუხლის „ზ“ ქვეპუნქტის თანახმად, „სააპელაციო საჩივარი განიხილება საჩივრისა და მისი შესაგებლის ფარგლებში“. ვინაიდან, მოცემულ საქმეზე განაჩენი გასაჩივრებულია მხოლოდ სასჯელის ნაწილში, პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენში ჩამოყალიბებული სასამართლოს დასკვნები და

დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები ვ-----ის ბრალეულობასთან დაკავშირებით მიიჩნევა დადასტურებულად.

საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 295-ე მუხლის მე-7 ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლო უფლებამოსილია საჩივრის დასაშვებად ცნობიდან ორი კვირის ვადაში, ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილოს მხარის საჩივარი ნაკლებად მძიმე კატეგორიის დანაშაულთა საქმეებზე, ასევე საჩივარი მხოლოდ სასჯელის შემცირების თაობაზე.

პალატას მიაჩნია, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ პრეიუდიციული მნიშვნელობის მქონე მტკიცებულებების სამართლებრივი შეფასებისა და ურთიერთშეჯერების საფუძველზე, სრულად დაადგინა საქმის ფაქტობრივი გარემოებები და სწორი სამართლებრივი შეფასება მისცა მსჯავრდებულ ვ-----ის ქმედებას. საქმეში არსებული, ერთმანეთთან შეთანხმებული და საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 73-ე მუხლის პირველი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტის საფუძველზე მიღებული უდავო მტკიცებულებებით, კერძოდ: ვ-----ის აღიარებითი ჩვენებით, დაზარალებულ ნ-----ის გამოკითხვის ოქმით, მოწმეების: ლ-----ის, მ-----ის და თ-----ის გამოკითხვის ოქმებით, 2018 წლის 31 მაისის შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმით, ამოღებული ნივთიერი მტკიცებულებით, ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს სამედიცინო ექსპერტიზის №----- დასკვნით და საქმეში არსებული სხვა მტკიცებულებებით, გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით დასტურდება მსჯავრდებულ ვ-----ის მიერ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 11¹, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენა.

საპროცესო ნორმათა დაცულობა:

სააპელაციო პალატამ, შეამოწმა გასაჩივრებული განაჩენი და მიაჩნია, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლოს მიერ ყოველმხრივ და ობიექტურად შემოწმდა მხარეთა მიერ შეკრებილი და წარმოდგენილი მტკიცებულებები, შეფასდა თითოეული მათგანი, საქმესთან მათი რელევანტურობის, დასაშვებობის და უტყუარობის თვალსაზრისით, ანალიზი გაუკეთდა მათ, მოხდა მათი ერთმანეთთან შეჯერება. განაჩენში ჩამოყალიბებული სასამართლო დასკვნები შეესაბამება საქმეში არსებულ მტკიცებულებებს. სასამართლოს მიერ დადგენილია ყველა ფაქტობრივი გარემოება, რაც საჭიროა დასაბუთებული განაჩენის გამოსატანად. მსჯავრდებულის ქმედებას მიეცა სწორი სამართლებრივი შეფასება.

სამართლებრივი შეფასება:

მტკიცებულებათა შეფასების შემდგომ პალატა მივიდა დასკვნამდე, რომ ერთმანეთთან შეთანხმებულ მტკიცებულებათა ერთობლიობა გონივრულ

ეჭვს მიღმა ადასტურებს, რომ ვ-----მა ჩაიდინა ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ სიცოცხლის მოსპობის მუქარა, როდესაც იმას ვისაც ემუქრებოდა გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძლიანი შიში, ჩადენილი წინასწარი შეცნობით არასრულწლოვნის მიმართ, დანაშაული გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 11¹,151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით.

პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი და დამამძიმებელი გარემოებები:

ვ-----ის პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი გარემოებაა, რომ იგი აღიარებს და ინანიებს ჩადენილ დანაშაულს, ხელი შეუწყო სწრაფი მართლმსაჯულების განხორციელებას (მტკიცებულებები გახდა უდავოდ), აქვს მძიმე ჯანმრთელობის მდგომარეობა.

ვ-----ის პასუხისმგებლობის დამამძიმებელ გარემოებას წარმოადგეს ის, რომ დანაშაული ჩადენილია ოჯახის ერთ წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ.

სასჯელის და სხვა ღონისძიების გამოყენების დასაბუთება:

პალატა არ იზიარებს ბრალდების მხარის სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნას მსჯავრდებულისთვის უფრო მკაცრი სასჯელის დანიშვნის თაობაზე, შემდეგ გარემოებათა გამო:

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 11¹,151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაული (2018 წლის 23 ივნისამდე მოქმედი რედაქცია), რომლის სანქციის ფარგლებშიც დანიშნული აქვს სასჯელი ვ-----ს სასჯელის სახით ითვალისწინებს ჯარიმას ან საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომას ვადით ას სამოცდაათიდან ორას საათამდე ან გამასწორებელ სამუშაოს ვადით ორ წლამდე ანდა თავისუფლების აღკვეთას ვადით სამ წლამდე.

სასჯელის დანიშვნისას პალატა ყურადღებას მიაქცევს სასჯელის მიზნების რეალურად შესრულებას, რაც უკავშირდება სამართლიანობის აღდგენას, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილებასა და დანაშაულის ჩამდენი პირის რესოციალიზაციას. ასევე გასათვალისწინებელია ზოგადი და კერძო პრევენციის მიზნის შესრულების საჭიროება სასჯელის პროპორციული და ეფექტური ღონისძიების გამოყენების გზით.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის პირველი მუხლის მე-3 ნაწილში განსაზღვრულია, რომ ამ კოდექსის მიზანია დანაშაულებრივი ხელყოფის თავიდან აცილება და მართლწესრიგის დაცვა. აღნიშნულიდან გამომდინარე, პრევენციულობა (დანაშაულის თავიდან ასაცილებლად წინასწარი ზომების მიღება) უმნიშვნელოვანესია სანქციის განსაზღვრისას.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 53-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად „სასჯელის დანიშვნის დროს სასამართლო ითვალისწინებს დამნაშავის პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ და დამამძიმებელ გარემოებებს, კერძოდ, დანაშაულის ჩადენის მოტივსა და მიზანს, ქმედებაში გამოვლენილ მართლსაწინააღმდეგო ნებას, მოვალეობათა დარღვევის ხასიათსა და ზომას, ქმედების განხორციელების სახეს, ხერხსა და მართლსაწინააღმდეგო შედეგს, დამნაშავის წარსულ ცხოვრებას, პირად და ეკონომიკურ პირობებს, ყოფაქცევას ქმედების შემდეგ, განსაკუთრებით - მის მისწრაფებას, ანაზღაურის ზიანი, შეურიგდეს დაზარალებულს“.

პალატა თვლის, რომ გაზიარებული არ უნდა იქნეს აპელანტის პოზიცია იმასთან დაკავშირებით, რომ ვ-----ის მიმართ პასუხისმგებლობის დამამძიმებელ გარემოებას წარმოადგენს ის, რომ მან დანაშაული ჩაიდინა არასრულწლოვნის მიმართ, სხვა არასრულწლოვნების თანდასწრებით, ვინაიდან საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად „თუ ამ კოდექსის კერძო ნაწილის მუხლი ან მუხლის ნაწილი დანაშაულის შემადგენლობის ნიშნად ითვალისწინებს შემამსუბუქებელ ან დამამძიმებელ გარემოებას, იგივე გარემოება სასჯელის დანიშვნის დროს მხედველობაში არ მიიღება“.

პალატას მიაჩნია, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ სასჯელის დანიშვნისას გაითვალისწინა რა მსჯავრდებულის მიერ დანაშაულის ჩადენის მოტივი და მიზანი, ჯანმრთელობის მდგომარეობა, მოვალეობათა დარღვევის ხასიათი და ზომა, ქმედებაში გამოვლენილი მართლსაწინააღმდეგო ნება, მისი განხორციელების სახე, ხერხი, მართლსაწინააღმდეგო შედეგი, წარსული ცხოვრება და დამნაშავის რესოციალიზაციისა და სამართლიანობის პრინციპიდან გამომდინარე, საქმეში გამოკვლეულ პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ და დამამძიმებელ გარემოებათა გათვალისწინებით, მსჯავრდებულს განუსაზღვრა შესაბამისი მუხლის სანქციით გათვალისწინებული სასჯელი - თავისუფლების აღკვეთის სახით, რაც ჩაუთვალა პირობით.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 63-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, თუ მსჯავრდებულმა ჩაიდინა განზრახი ნაკლებად მძიმე ან გაუფრთხილებელი დანაშაული და იგი აღიარებს დანაშაულს ან/და თანამშრომლობს გამოძიებასთან, სასამართლო უფლებამოსილია დაადგინოს, რომ დანიშნული სასჯელი ჩაითვალოს პირობითად, თუ მსჯავრდებული წარსულში ნასამართლევი არ ყოფილა განსაკუთრებით მძიმე ან განზრახი მძიმე დანაშაულის ჩადენისათვის.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილი

წარმოადგენს ნაკლებად მძიმე კატეგორიის დანაშაულს, ამადროულად საქმის მასალებით დადგენილია, რომ ვ-----ი აღიარებს და იზიარებს ჩადენილ დანაშაულს, არ არის ნასამართლევ (ვ-----ი გასამართლებულია სიღნაღის რაიონული სასამართლოს 2010 წლის 25 აგვისტოს განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის. სიღნაღის რაიონული სასამართლოს 2013 წლის 07 მარტის განჩინებით ვ-----ი გათავისუფლდა საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით დანიშნული სასჯელის შემდგომი მოხდისგან). რისი გათვალისწინებითაც პალატა თვლის, რომ არსებობს მის მიმართ პირობითი მსჯავრის გამოყენების საკანონმდებლო საფუძვლები.

პალატას მიაჩნია, რომ ვ-----ის მიმართ დანიშნულია სამართლიანი სასჯელი, რაც უზრუნველყოფს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 39-ე მუხლით გათვალისწინებული მიზნების განხორციელებას, როგორცაა სამართლიანობის აღდგენა, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება და დამნაშავის რესოციალიზაცია, ამიტომ მისი დამძიმება პალატას მიზანშეუწონლად მიაჩნია.

ნივთიერი მტკიცებულების, ყადაღის ან სხვა საკითხის გადაწყვეტა:

საქართველოს სსკ-ის 81-ე მუხლის შესაბამისად, საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ, ნივთიერი მტკიცებულებების ბედი უნდა გადაწყდეს შემდეგნაირად:

შემთხვევის ადგილის დათვალიერების დროს ამოღებული დანა - განადგურდეს.

შემთხვევის ადგილის ამსახველი ფოტოსურათები ერთ ცალ კომპაქტ დისკზე - შენახულ იქნეს სისხლის სამართლის საქმის შენახვის ვადით.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე სიღნაღის რაიონული პროკურატურის პროკურორ შ-----ის სააპელაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს და ს-----ი ვ-----ის მიმართ უნდა დარჩეს უცვლელი.

სარეზოლუციო ნაწილი:

პალატამ იხელმძღვანელა რა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 22-ე მუხლის მე-6 ნაწილით, 295-ე მუხლის მე-7 ნაწილით, 298-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით და მე-2 ნაწილით, 302-ე მუხლის პირველი ნაწილით

და ა დ გ ი ნ ა :

სიღნაღის რაიონული პროკურატურის პროკურორ შ-----ის
სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს.

ს-----ი ვ-----ის მიმართ
დარჩეს უცვლელი.

ვ-----ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სისხლის
სამართლის კოდექსის 11¹,151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით
გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და
ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 06 (ექვსი) თვის ვადით.

საქართველოს სსკ-ის 63-ე მუხლის საფუძველზე, ვ-----ის მიმართ
დანიშნული სასჯელი - 06 (ექვსი) თვით თავისუფლების აღკვეთა
ჩაითვალოს პირობით, ხოლო ამავე კოდექსის 64-ე მუხლის საფუძველზე,
გამოსაცდელ ვადად განესაზღვროს 01 (ერთი) წელი.

საქართველოს სსკ-ის 66-ე მუხლის შესაბამისად, კონტროლი ვ-----ის
ყოფა-ქცევაზე და დახმარება დაევალოს საქართველოს სასჯელაღსრულებისა
და პრობაციის სამინისტროს არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულებისა და
პრობაციის ეროვნული სამსახურის ტერიტორიულ ორგანოს მსჯავრდებულის
საცხოვრებელი ადგილის მიხედვით.

საქართველოს სსკ-ის 65-ე მუხლის შესაბამისად, ვ-----ს დაევალოს
პრობაციის ბიუროს ნებართვის გარეშე არ შეიცვალოს მუდმივი ბინადრობის
ადგილი.

ვ-----ს სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალოს პატიმრობაში ყოფნის
დრო - 2018 წლის 18 ივნისიდან, 2018 წლის 22 აგვისტოს ჩათვლით.

ვ-----ის მიმართ შერჩეული აღკვეთი ღონისძიება - პატიმრობა
გაუქმებულია.

საქმეზე დართული ნივთიერი მტკიცებულებების ბედი საქმეზე საბოლოო
გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ, გადაწყდეს შემდეგნაირად:

შემთხვევის ადგილის დათვალიერების დროს ამოღებული დანა -
განადგურდეს.

შემთხვევის ადგილის ამსახველი ფოტოსურათები ერთ ცალ კომპაქტ
დისკზე - შენახულ იქნეს სისხლის სამართლის საქმის შენახვის ვადით.

განაჩენი კანონიერ ძალაში შედის გამოტანისთანავე.

განაჩენი შეიძლება გასაჩივრდეს საკასაციო წესით, მისი გამოტანიდან ერთი თვის ვადაში საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატაში თბილისის სააპელაციო სასამართლოს მეშვეობით.

მოსამართლე:

ნ.სანდოძე